

4.

Brak obowiązku udzielania informacji o organizowaniu zbiórek publicznych na potrzeby pokrycia kosztów działalności Fundacji

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 17 maja 2022 r.

III OSK 1263/21

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz (spr.)

Sędzia NSA Tamara Dzielakowska

Sędzia WSA del. Mariusz Kotulski

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2022 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Fundacji [...] od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II SAB/Lu 146/18 w sprawie ze skargi B.M. na bezczynność Fundacji [...] w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II SAB/Lu 146/18, po rozpoznaniu sprawy ze skargi B.M., zobowiązał Fundację (...) do załatwienia wniosku B.M. z dnia 23 lipca 2018 r. w zakresie punktów 2, 3, 4, 5 i 6, w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu prawomocnego wyroku (pkt I); stwierdził, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącem naruszeniem prawa (pkt II); oddalił skargę pozostałym zakresie (pkt III) oraz zasądził zwrot kosztów postępowania (pkt IV). W uzasadnieniu wskazano na następujący stan faktyczny i prawny sprawy:

Pismem z 23 lipca 2018 r. B.M. zwrócił się do Fundacji o udostępnienie informacji publicznej w zakresie obejmującym: (1) sprawozdania finansowe i merytoryczne za lata 2015, 2016 i 2017 wraz z uchwałami dotyczącymi budżetu i podziałem środków; (2) projekty wszystkich zadań realizowanych w latach 2015-2018 na terenie gminy K. złożone do konkursów, uwzględniające budżet i harmonogram wraz z umowami dotyczącymi finansowania; (3) wszelkie dokumenty potwierdzające realizację wspomnianych w poprzednim punkcie projektów w podanych latach; (4) umowy dotyczące realizacji projektów finansowanych ze środków publicznych z podmiotami zewnętrznymi a także wszelkie dokumenty potwierdzające realizację umów przez podmioty zewnętrzne; (5) dokumenty potwierdzające jakie usługi świadczyła Fundacja na rzecz podmiotów trzecich w latach 2015-2017; (6) wszelkie dokumenty dotyczące dofinansowania opieki hospicyjnej w 2016 i 2017 roku (ewentualne podanie o dofinansowanie, uchwały a także umowy z ewentualnymi podmiotami trzecimi); (7) dokumenty (protokoły otwarcia puszek lub przekazania kwot itp.) potwierdzające kwoty zebrane podczas wszystkich zbiórek (w tym zbiórki publiczne oraz loteriady) w latach 2015-2018 oraz dokumenty potwierdzające ich sposób wydatkowania; (8) informację jakie produkty sprzedawała Fundacja w latach 2016 i 2017; (9) rozliczenie zbiórek makulatury prowadzonych na terenie gminy K. Skarżący wskazał, że domaga się udostępnienia informacji w po-

staci skanów dokumentów, przesłanych pocztą elektroniczną.

W odpowiedzi na wniosek, pismem z 6 sierpnia 2018 r., Fundacja poinformowała, że wszelkie dane dotyczące realizacji zadań i sposobu ich rozliczania są zawarte w sprawozdaniu finansowo-merytorycznym, które Fundacja składa corocznie do Krajowego Rejestru Sądowego. Fundacja podała adres swojej strony internetowej, na której miały być dostępne sprawozdania.

W piśmie z 7 sierpnia 2018 r. skarżący stwierdził, że otrzymana przez niego wiadomość nie jest realizacją ustawowego obowiązku udzielenia informacji publicznej, jak również nie odnosi się do wnioskowanych informacji. Sprawozdanie finansowe nie jest dostępne na stronie Fundacji, ponadto nie zawiera informacji, których udostępnienia domagał się skarżący. W związku z tym, skarżący zażądał niezwłocznego udzielenia właściwej odpowiedzi.

W odpowiedzi udzielonej w piśmie z 9 sierpnia 2018 r. Fundacja ponownie odesłała skarżącego do sprawozdań finansowych, dostępnych na jej stronie internetowej.

Pismem z 13 sierpnia 2018 r. B.M. wniósł skargę na bezczynność Fundacji w sprawie rozpoznania wniosku z 23 lipca 2018 r., zarzucając naruszenie art. 61 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2018 r. poz. 1330 ze zm., dalej DostInfPubU). Skarżący zażądał zobowiązania Fundacji do załatwienia wniosku, zasądzenia kosztów postępowania oraz wymierzenia Fundacji grzywny.

W odpowiedzi na skargę Fundacja wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o oddalenie. Odnosząc się do meritum żądań skarżącego Fundacja stwierdziła, że wszystkie informacje, których dotyczy wniosek skarżącego są zawarte w sprawozdaniach merytorycznych i finansowych za lata 2015-2017, o czym Fundacja informowała skarżącego. W ocenie Fundacji, biorąc pod uwagę, że informacje dotyczące jej działalności zostały szczegółowo opisane, przetworzone i opublikowane, a przez to mają charakter ogólnodostępny. Żądanie skarżącego udostępnienia określonych uchwał lub dokumentów źródłowych należy uznać za nadużycie prawa do informacji, czyli wykorzystanie tego prawa wbrew jego celowi i funkcji. Ponadto

większość danych jakimi dysponuje Fundacja zawiera tajemnicę prywatną darczyńców oraz tajemnicę przedsiębiorcy. Fundacja podkreśliła, że wniosek skarżącego został skierowany do podmiotu prywatnego, który częściowo wykonuje zadania publiczne, a nie do organu władzy publicznej pracującego stale i wyposażonego w odpowiednio wykwalifikowany personel administracyjny. Zatem zobowiązanie Fundacji do udostępnienia kilkudziesięciu tysięcy dokumentów źródłowych byłoby sprzeczne z celem ustawy. W ocenie Fundacji, umowy z podmiotami trzecimi nie podlegają udostępnieniu w trybie tej ustawy, jeśli na podstawie tych umów nie są przekazywane zadania publiczne finansowane ze środków publicznych. Tym samymi żądania zawarte w pkt 5-8 wniosku Skarżącego w zakresie środków przekazywanych przez podmioty prywatne nie podlegają udostępnieniu w trybie DostInfPubU. Zasadny jest co najwyżej wniosek skarżącego dotyczący umów zawartych z gminą K. w latach 2015-2018, gdyż tylko w ramach tego wniosku Fundacja dysponowała środkami publicznymi. Jednakże wszystkie informacje związane z realizacją tych umów, tj. dane podmiotu zlecającego, tytuł zadania, czas realizacji zadania oraz kwota budżetu przeznaczanego na to zadanie zawarte są w składanych przez Fundację sprawozdaniach.

W dalszych wywodach Fundacja wskazała, że w zakresie umów zawartych przez Fundację z Gminą K., skarżący równolegle zwrócił się do Gminy o udostępnienie umów zawartych z Fundacją. W odpowiedzi na wezwanie Gminy Fundacja wskazała, że: wzory umów zawarte z Gminą mają charakter jawny, są publikowane i ogólnodostępne; wszelkie dane dotyczące realizacji przez Fundację umów z Gminą opisywane są i publikowane w sprawozdaniach finansowych i merytorycznych Fundacji. Ponadto z ostrożności Fundacja wskazała strony złożonych przez nią ofert, których udostępnienie wnioskodawcy jest możliwe, gdyż w tym zakresie oferta nie zawiera tajemnicy przedsiębiorstwa chronionej prawem. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku ofert składanych w Narodowym Funduszu Zdrowia, podczas kontraktowania usług. W pozostałym zakresie Fundacja wskazała, że informacje dotyczące działalności Fundacji zawarte w ofertach stanowią informację przedsiębiorstwa. Z

tych względów Fundacja nie pozostaje w bezczynności, gdyż udziela wszelkich informacji Gminie, a ta - następnie wnioskodawcy. Informacje, o które wnosi skarżący są mu zatem znane, wskazane przez Fundację i udostępnione przez Gminę. Dodatkowo, z tzw. ostrożności procesowej, Fundacja podniosła, że gdyby udostępnieniu podlegały również dokumenty źródłowe w postaci ofert, w oparciu o które opracowane zostały z Gminą K. umowy, to Fundacja miałaby kilkaset stron dokumentów źródłowych i dokonać ich anonimizacji. W świetle poglądów orzecznictwa, tego rodzaju informacja należeć będzie do kategorii informacji przetworzonej. W przypadku informacji przetworzonej, skarżący nie spełnił przesłanki z art. 3 DostInfPubU gdyż nie wykazał, że uzyskanie przez niego informacji przetworzonej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. Końcowo Fundacja stwierdziła, że udostępnienie żądanej informacji wymagałoby od niej podjęcia działań organizacyjnych i zaangażowania dodatkowych środków osobowych, które to działania zakłócały normalny tok funkcjonowania Fundacji i utrudniały świadczenie bieżącej pomocy osobom potrzebującym.

W piśmie procesowym z 17 października 2018 r. skarżący podtrzymał swoje stanowisko, że skarga na bezczynność jest zasadna, ponieważ odpowiedź, jakiej udzieliła Fundacja na wniosek nie wypełnia obowiązków określonych w DostInfPubU. Wniosek o odrzucenie skargi jest bezzasadny. W ocenie skarżącego, Fundacja nie ma również podstaw do powoływania się na tajemnicę przedsiębiorcy, ani na to, że żądane informacje spełniają kryteria informacji przetworzonej.

W piśmie procesowym z 26 listopada 2018 r. Fundacja podtrzymała argumentację zawartą w odpowiedzi na skargę, wywodząc, że skarga nie ma podstaw prawnych ani faktycznych. Działania Fundacji, których dotyczył wniosek skarżącego nie podlegają przepisom DostInfPubU. Ponadto Fundacja udostępniła skarżącemu informacje, co do których miała taki obowiązek, poprzez zamieszczenie w odpowiedzi hiperłącza, pozwalającego na wejście na stronę, na której znajdowały się sprawozdania z działalności Fundacji. Fundacja podtrzymała swoje stanowisko o tym, że miała podstawy do powoły-

wania się na tajemnicę przedsiębiorstwa, jak również o tym, że część żądanych informacji stanowi informacje przetworzone w rozumieniu DostInfPubU, a skarżący nie wskazał na interes publiczny w udostępnieniu tych informacji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie uznał, że niezasadny jest wniosek Fundacji o odrzucenie skargi, a trafne jest stanowisko skarżącego, że skarga na bezczynność nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia. Jest to pogląd ugruntowany w orzecznictwie, opierający się na treści przepisów DostInfPubU. Stosownie do treści art. 16 ust. 1 i 2 DostInfPubU, przepisy KPA stosuje się jedynie do decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenia postępowania o udostępnienie informacji publicznej. Oznacza to, że przepisy KPA nie mają zastosowania w zakresie pozostałych czynności podejmowanych przez organ na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej, w tym do czynności materialno-technicznych w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm., dalej "PostAdmU"), a w związku z tym również do bezczynności w zakresie podjęcia takich czynności przez organ. W związku z tym skarga na bezczynność organu w przedmiocie informacji publicznej nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, a zatem wyłączony jest obowiązek przewidziany w art. 52 § 1 i art. 53 § 2b PostAdmU

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, Fundacja była zobowiązana do udostępnienia informacji publicznej. W katalogu podmiotów obowiązanych do udostępnienia informacji publicznej (art. 4 ust. 1 DostInfPubU) ustawodawca wymienił w pierwszej kolejności władze publiczne, ale także inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w tym podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym (pkt 5). Obowiązane do udostępniania informacji publicznej są podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, będące w posiadaniu takich informacji (art. 4 ust. 3 DostInfPubU). Aby dany podmiot może być zobowiązany do udzielenia informacji konieczne jest

zbadać istnienie dwóch przesłanek. Po pierwsze, czy jest to podmiot wykonujący zadania publiczne, po drugie, czy w ramach wykonywania powierzonych mu zadań publicznych może wytwarzać lub pozyskiwać informację publiczną. Niewątpliwie Fundacja jest podmiotem prywatnym, nie mieszczącym się w kategorii władz publicznych, dlatego obowiązek udostępnienia informacji publicznej może być uzasadniony wyłącznie w takim zakresie, w jakim informacje dotyczą wykonywania przez Fundację zadań publicznych lub dysponowania majątkiem publicznym. Innymi słowy, obowiązek Fundacji udostępnienia informacji na żądanie skarżącego istniał tylko w zakresie tych elementów wniosku, które można powiązać z wykonywaniem zadań publicznych lub korzystaniem ze środków publicznych (art. 4 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 DostInfPubU). Pojęcie zadania publicznego jest szerokie. Zadaniem publicznym, w rozumieniu DostInfPubU, są zadania mające na celu zaspokojenie powszechnych potrzeb obywateli oraz istotne z punktu widzenia celów państwa. Z kolei w korzystaniu ze środków publicznych mieści się m.in. uzyskiwanie różnego rodzaju dotacji czy innych form wsparcia ze środków budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego. W przypadku podmiotów nie mieszczących się ustrojowo w kręgu podmiotów władzy publicznej (tak jak w przypadku skarżonej Fundacji) obydwie przesłanki bardzo często występują łącznie: dany podmiot realizuje zadanie publiczne (najczęściej na podstawie stosownej umowy lub porozumienia z podmiotem władzy publicznej), w zamian za co uzyskuje środki z budżetu publicznego w formie dotacji lub podobnej.

Wniosek skarżącego z 23 lipca 2018 r. dotyczy zagadnień o różnym charakterze, przy czym większość z nich dotyczy sfer nie związanych z wykonywaniem zadań publicznych. Istotą działalności Fundacji, jak wynika z analizy jej sprawozdań, dołączonych do akt sprawy, jest działalność charytatywna, w szczególności w zakresie opieki nad osobami chorymi w terminalnej fazie choroby. W ocenie Sądu choć pojęcie zadania publicznego jest szerokie, to nie sposób go rozciągać tak dalece, aby przyjąć, że każda działalność charytatywna, nawet nie finansowana ze środków publicznych, bę-

dzie traktowana jako wykonywanie zadań publicznych. W związku z tym nie ulega wątpliwości, że cała jako taka działalność Fundacji nie podpada pod pojęcie wykonywania zadania publicznego, natomiast taki charakter można przypisać tym działaniom Fundacji, w których realizuje ona zadanie powierzone przez podmiot publiczny (w szczególności jednostkę samorządu terytorialnego).

Analiza treści sprawozdań z działalności Fundacji wskazuje na to, że Fundacja realizowała zadania publiczne w Gminie K., finansowane ze środków publicznych. Trzeba mieć na uwadze fakt, że sprawozdania zawierają jedynie opis głównych zdarzeń w działalności Fundacji o skutkach finansowych, więc treść sprawozdań może nie odzwierciedlać obrazu całej działalności Fundacji.

W sprawozdaniu za 2015 r. brak jest informacji, aby podejmowane przez Fundację działania wiązały się z wykonywaniem zadań publicznych lub korzystaniem ze środków publicznych.

W sprawozdaniu za 2016 r., w części merytorycznej nie ma zapisów o realizacji zadań publicznych lub korzystaniu ze środków publicznych, lecz w części finansowej w zestawieniu przychodów w 2016 r. według źródła pochodzenia znajduje się zapis: "Przychody ze źródeł publicznych – 19.000 zł". Zapis ten może wskazywać, że Fundacja korzystała w tym roku ze środków publicznych, co miałoby zasadniczy wpływ na zakres jej obowiązków w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Znajdujące się w aktach sprawy pismo Fundacji z 18 września 2018 r. skierowane do Burmistrza Gminy K., wskazuje, że w 2016 r. Fundacja składała oferty realizacji zadań publicznych, jednakże nie wiadomo, w jaki sposób te oferty zostały rozpoznane – czy zakończyły się podpisaniem stosownej umowy i czy wiązały się z uzyskaniem środków publicznych na realizację zadania. Kwestie te wymagają dodatkowej weryfikacji.

W sprawozdaniu za 2017 r., w części merytorycznej w opisie głównych zdarzeń w działalności fundacji o skutkach finansowych Fundacja wskazała: "Od 01.06.2017 do 20.12.2017 roku Fundacja realizowała zadania publiczne zlecone przez Gminę K. pn. "Działania na rzecz seniorów", "wspieranie chorego o rodziny w opiece krótkoterminowej" a także "Działania na rzecz osób przewlekle chorych".

Fundacja na realizację zadań otrzymała kwotę 87 975,00 złotych”.

Zapisy w sprawozdaniu za rok 2015, tak w części merytorycznej, jak i finansowej, nie wskazują na to, aby Fundacja realizowała zadania publiczne lub korzystała ze środków publicznych. W tej sytuacji w zakresie realizacji innych zadań Fundacja nie miałaby obowiązku udostępniania informacji. Kwestia ta wymaga jeszcze ewentualnej weryfikacji przez Fundację, gdyż w części merytorycznej wpisywane są nie wszystkie, lecz główne zdarzenia w działalności Fundacji, o skutkach finansowych. Podobnie zapisy w sprawozdaniu za 2016 r. nie są wystarczająco precyzyjne, aby przesądzały o tym, czy Fundacja realizowała zadania publiczne. Tym niemniej informacje zawarte w sprawozdaniu wskazują na możliwość korzystania ze środków publicznych, co uzasadniałoby obowiązek udostępnienia informacji publicznej. Z kolei zapisy widniejące w sprawozdaniu za 2017 r. jednoznacznie wskazują, że Fundacja realizowała zadania publiczne na zlecenie Gminy K. i korzystała ze środków publicznych przekazanych na realizację tych zadań. W tym zakresie Fundacja jest zobowiązana do udostępnienia informacji publicznej.

Powyższe rozważania doprowadziły WSA w Lublinie do wniosku, że obowiązek udostępnienia informacji przez Fundację dotyczy tylko części żądań wskazanych w piśmie skarżącego z 23 lipca 2018 r. Dokonując zaś szczegółowej analizy poszczególnych żądań zawartych we wniosku WSA w Lublinie uznał:

W zakresie punktu 1 wniosku obowiązek udostępnienia sprawozdań z działalności Fundacji w trybie DostInfPubU aktualizuje się w takim zakresie, w jakim sprawozdania te dotyczą wykonywania przez Fundację zadań publicznych lub działań finansowanych ze środków publicznych. W tym zakresie należy jednak zauważyć, że Fundacja odpowiedziała na wniosek skarżącego, wskazując mu adres strony internetowej, pod którym dostępne są te jawne dokumenty. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz.U. z 2018 r. poz. 1491, ze zm.) coroczne sprawozdanie z działalności jest przez fundację udostępnione do publicznej wiadomości. Skoro żądana informacja została udostępniona w przed wniesieniem skargi do Sądu, skarga w tym

zakresie była nieuzasadniona i podlegała oddaleniu.

Żądania objęte punktami 2-6 wniosku z 23 lipca 2018 r., choć są zróżnicowane, mają podstawowy wspólny mianownik, przesądzający o tym, że co najmniej część z nich dotyczy informacji publicznych. Chodzi o te aspekty działalności Fundacji, którym można przypisać cechę wykonywania zadań publicznych lub korzystania ze środków publicznych.

Punkt 2 wniosku obejmuje szerokie spektrum żądań i tylko część z nich jest objęta obowiązkiem udostępnienia informacji publicznej. Skarżący żądał w tym punkcie udostępnienia projektów wszystkich zadań realizowanych w latach 2015-2018 na terenie gminy K. złożonych do konkursów, uwzględniających budżet i harmonogram wraz z umowami dotyczącymi finansowania. Obowiązek Fundacji udostępnienia informacji publicznej w tym zakresie dotyczy tylko tych przypadków, w których wnioski o dofinansowanie, w tym w trybie konkursowym, składane przez Fundację zostały rozpatrzone pozytywnie i uzyskały dofinansowanie. Tylko w tym przypadku można mówić o realizowaniu zadania publicznego oraz korzystaniu ze środków publicznych. Jeżeli Fundacja składała Gminie ofertę realizacji zadania publicznego, ale oferta ta nie uzyskała akceptacji i nie doszło do podpisania stosownej umowy, nie można mówić o tym, że Fundacja realizowała zadanie publiczne. Ponieważ mamy do czynienia z podmiotem prywatnym ta część działalności, która z tymi sferami się wiąże, nie jest objęta pojęciem informacji publicznej i nie generuje obowiązku udostępnienia w trybie DostInfPubU. Fundacja nie miała zatem obowiązku udostępniania informacji o tych wnioskach, które nie zostały uwzględnione i nie doprowadziły do realizowania przez nią zadań publicznych oraz korzystania ze środków publicznych. Z uwagi na specyfikę żądań zawartych w tym punkcie, to Fundacja musi ustalić, w których przypadkach powyższe przesłanki były spełnione.

Uwagi te odnoszą się również do punktu 3 wniosku, którego treść jest ściśle powiązana z poprzednim, skoro skarżący żąda udostępnienia wszelkich dokumentów potwierdzających realizację wspomnianych w poprzednim punkcie projektów w podanych latach.

W punkcie 4 wniosku skarżący żądał udostępnienia informacji w zakresie umów dotyczących realizacji projektów finansowanych ze środków publicznych z podmiotami zewnętrznymi a także wszelkich dokumentów potwierdzających realizację umów przez podmioty zewnętrzne. Niewątpliwie, ponieważ chodzi o informacje dotyczące realizacji zadań publicznych w ramach projektów finansowanych ze środków publicznych są to informacje publiczne, do których udostępnienia zobowiązana jest Fundacja. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że treść umów na podstawie których Fundacja uzyskała dofinansowanie w postaci środków publicznych na realizację zadań publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 DostInfPubU. Umowy takie stanowią bowiem informację o sposobie rozdysponowania środków publicznych. Publiczny charakter tego rodzaju informacji (dotyczących majątku publicznego) jednoznacznie potwierdza przykładowy katalog informacji publicznych zawarty w art. 6 DostInfPubU (dokładnie ust. 1 pkt 5 tego artykułu). Ciążący co do zasady na Fundacji obowiązek udostępnienia tego rodzaju informacji nie oznacza, że czynność ta nie mogła być uzależniona od konieczności spełnienia dodatkowych przesłanek przez skarżącego, jeżeli Fundacja wykaże, że można w tym przypadku zasadnie wywodzić, że nie jest to informacja prosta, lecz przetworzona.

Z kolei w odniesieniu do końcowej części tego punktu, w której skarżący żąda udostępnienia dokumentów potwierdzających realizację umów przez podmioty zewnętrzne obowiązek udostępnienia informacji zależy od ustalenia, czy chodzi o swoisty outsourcing w zakresie zadań publicznych. Mianowicie: obowiązek udostępnienia informacji publicznej będzie aktualizował się tylko w takiej sytuacji, gdy Fundacja uzyskała dofinansowanie ze środków publicznych na realizację zadań publicznych i za środki te zakupiła usługi u podmiotów trzecich, przy czym usługi te były związane z realizacją powierzonych Fundacji (w szczególności przez Gminę) zadań publicznych. Poza tą sferą, realizacja umów przed podmioty trzecie na rzecz Fundacji nie mieści się w katalogu informacji publicznych, do których udostępnienia Fundacja byłaby zobowiązana.

Analogiczne argumenty należy podnieść w odniesieniu do punktu

5, w którym skarżący żąda udostępnienia dokumentów potwierdzających jakie usługi świadczyła Fundacja na rzecz podmiotów trzecich w latach 2015-2017. Ustalenie, czy na Fundacji spoczywał obowiązek udostępnienia informacji publicznej w tym zakresie zależy od ustalenia, czy chodzi o świadczenie usług na rzecz podmiotów trzecich, w ramach wykonywania zadań publicznych, finansowanych ze środków publicznych, czy poza tą sferą. Z przedstawionych wyżej względów w drugim przypadku nie mamy do czynienia z informacją publiczną, Fundacja nie jest zatem zobowiązana do udostępnienia takich dokumentów.

Te same uwagi odnoszą się do punktu 6 wniosku. Obowiązek Fundacji udostępnienia dokumentów dotyczących dofinansowania opieki hospicyjnej w 2016 i 2017 r. powstał tylko w takim zakresie, w jakim Fundacja dysponowała środkami publicznymi, czyli tam, gdzie opieka hospicyjna była realizowana z dofinansowania ze środków publicznych. Z kolei tam, gdzie opieka ta była finansowana ze środków prywatnych (np. wsparcia prywatnych darczyńców) nie wypełnia to ani przesłanki korzystania ze środków publicznych, ani realizacji zadania publicznego.

W ocenie Sądu, żądania skarżącego zawarte w punktach od 7 do 9 wniosku nie dotyczą ani wykonywania zadań publicznych, ani korzystania ze środków publicznych.

W przypadku podmiotu prywatnego, zajmującego się działalnością charytatywną i tylko w części tej działalności realizującego zadania na zlecenie podmiotów władzy publicznej, dofinansowanych ze środków publicznych, nie sposób przyjąć, że w tej sferze mieści się aktywność polegająca na organizowaniu zbiórek publicznych (na potrzeby pokrycia kosztów działalności Fundacji) i wydatkowaniu pochodzących z tego źródła środków, na sprzedawaniu produktów czy zbiórkach makulatury. W związku z powyższym, w tym zakresie Fundacja nie miała obowiązku udostępniania tych informacji, co musiało skutkować oddaleniem skargi w tej części.

Powyższa analiza wskazuje, że część żądań zawartych w piśmie z 23 lipca 2018 r. dotyczy takiej aktywności Fundacji, która spełnia kryteria objęcia obowiązkiem udostępnienia informacji publicz-

nej (wykonywanie zadań publicznych lub korzystanie ze środków publicznych), obowiązkiem Fundacji było zastosowanie się w tym zakresie do regulacji zawartych w DostInfPubU. Fundacja miała zatem obowiązek udostępnić informacje (w formie czynności materialno-technicznej w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, art. 13 ust. 1 DostInfPubU) lub podjąć inne kroki, umożliwiające właściwe rozpatrzenie wniosku skarżącego.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, odpowiedź zawarta w pismach Fundacji z 6 i z 9 sierpnia 2018 r. nie stanowi prawidłowej formy załatwienia wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Odpowiedzi te załatwiały wniosek jedynie w zakresie punktu 1, poprzez wskazanie miejsca udostępnienia sprawozdań z działalności. Odpowiedzi te nie odnosiły się jednak w odpowiedni, wymagany DostInfPubU sposób do pozostałych żądań zawartych we wniosku skarżącego, w takim zakresie, w jakim żądanym informacjom można było przypisać status informacji publicznej. Konkretnie argumenty Fundacja przedstawiła dopiero w odpowiedzi na skargę. Nie jest to właściwa forma załatwienia wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Dopiero w odpowiedzi na skargę Fundacja wyjaśniła, że w zakresie części dokumentów nie może ich udostępnić, z uwagi na tajemnicę przedsiębiorstwa. Rzeczywiście, tajemnica przedsiębiorstwa stanowi ustawową przesłankę ograniczenia prawa do informacji publicznej (art. 5 ust. 2 DostInfPubU). Tym niemniej jednak, pomijając już fakt, że argumenty te powinny być podniesione w odpowiedzi na wniosek, a nie dopiero w odpowiedzi na skargę, w ocenie Sądu powoływanie się na tajemnicę przedsiębiorstwa jest w okolicznościach rozpoznawanej sprawy chybione z dwóch względów. Po pierwsze, Fundacja nie jest przedsiębiorcą. W sprawozdaniach merytorycznych za lata 2015-2017 (których dotyczy żądania skarżącego). Fundacja wyraźnie wskazywała, że nie prowadziła działalności gospodarczej. Po drugie, odmowa udostępnienia informacji z powołaniem się na tajemnicę przedsiębiorstwa wymaga formy decyzji administracyjnej, zgodnie z treścią art. 16 DostInfPubU. Argument ten Fundacja mogłaby podnosić w ewentualnej decyzji o odmowie udostępnienia informacji, jednak bezsporne jest, że takiej decyzji

Fundacja nie wydała.

Podniesione przez Fundację argumenty, że działania skarżącego noszą znamiona nadużycia prawa do informacji i powodują zakłócenie normalnego trybu jej funkcjonowania nie mogą być uwzględnione przez Sąd. Prawo do informacji publicznej stanowi istotny fundament ustroju demokratycznego i jego ograniczenie z powołaniem się na koncepcję nadużycia prawa, musi być stosowane z dużą ostrożnością. Sąd pierwszej instancji, respektując koncepcję nadużycia prawa do informacji publicznej uznał, że okoliczności sprawy nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że skarżący zamierza wykorzystać prawo do informacji publicznej w sposób niezgodny z intencjami ustawodawcy. Fundacja, wykonując zadania publiczne i korzystając ze środków publicznych w pewnych aspektach swojej działalności, musi niestety liczyć się z tym, że będą do niej kierowane wnioski o udostępnienie informacji publicznej i będzie musiała na te wnioski odpowiadać, zgodnie z wymogami określonymi w DostInfPubU

Uwzględniając skargę na beczynność, WSA w Lublinie stwierdził, że beczynność Fundacji nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa. Oceniając tę kwestię Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a przede wszystkim fakt, że działanie Fundacji nie miało cech lekceważącego traktowania obowiązków nałożonych na ten podmiot przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej, lecz stanowiło konsekwencję błędnej oceny charakteru żądanych informacji. Nie można w tym kontekście pominąć okoliczności, że Fundacja – choć w wadliwy sposób – to jednak z zachowaniem terminu określonego w art. 13 ust. 1 DostInfPubU odpowiedziała na wniosek skarżącego. Z tych samych względów Sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw, aby uwzględnić wniosek o wymierzenie Fundacji grzywny. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, uwzględnienie wniosku skarżącego i wymierzenie Fundacji grzywny, na dodatek w wysokości żądanej przez skarżącego (w świetle art. 149 § 2 w zw. z art. 154 § 6 PostAdmU: połowa kwoty stanowiącej dziesięciokrotność przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim, czyli ponad 20.000 zł), godziłoby wręcz

w fundamentalne poczucie sprawiedliwości.

W dniu 18 lutego 2019 r. skargę kasacyjną na powyższy wyrok złożyła Fundacja, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I oraz zasądzenie kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. art. 58 § 1 pkt 6 PostAdmU w zw. z art. 52 § 1 i 2 PostAdmU w zw. z art. 53 § 2b PostAdmU poprzez ich niezastosowanie i nieodrzućenie skargi, pomimo że złożona skarga była niedopuszczalna ze względów formalnych polegających na niewyczerpaniu przysługujących środków zaskarżenia, w sytuacji gdy w przypadku skargi na bezczynność konieczne jest uprzednie wyczerpanie środków zaskarżenia, poprzez złożenie ponaglenia;
2. art. 149 § 1 PostAdmU w zw. art. 151 PostAdmU poprzez nieprawidłowe zastosowanie, tj. błędną ocenę stanu faktycznego sprawy przejawiającą się w uznaniu, że Fundacja nie podjęła wystarczających działań w zakresie udzielenia informacji publicznej, do których była zobowiązana, w konsekwencji czego zobowiązana jest do wydania wskazanych w pkt I wyroku informacji i tym samym nieoddalenia skargi w tym zakresie, w sytuacji gdy Fundacja poinformowała i wyjaśniła wnioskodawcy, iż 1) wszelkie informacje i dokumenty związane z działalnością Fundacji są jawne i ogólnodostępne; 2) wzory umów zawartych z jednostkami samorząd terytorialnego mają charakter jawny, są publikowane i ogólnodostępne; 3) wszelkie dane dotyczące realizacji przez Fundację umów opisywane są i publikowane w sprawozdaniach finansowych i merytorycznych Fundacji; 4) z ostrożności Fundacja wskazała strony złożonych przez nią ofert, w których znajdują się informacje, o które zostały uzupełnione umowy i których udostępnienie wnioskodawcy jest możliwe, gdyż w tym zakresie oferta nie zawiera tajemnicy przedsiębiorstwa chronionej prawem. Zatem w niniejszym przypadku, nieprawidłowe jest twierdzenie, że zaszła jakakolwiek bezczynność po stronie Fundacji;
3. art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU w zw. z art. 151 PostAdmU poprzez ich niezastosowanie wskutek błędnego ustalenia stanu faktycznego

przejawiającym się w uznaniu, że zachodzą podstawy do rozpoznania skargi na bezczynność Fundacji w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej, a w konsekwencji na nieoddaleniu skargi, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia uprawnienia wnioskodawcy w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej poprzez powstanie bezczynności w działaniach Fundacji;

4. art. 141 § 4 PostAdmU poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku niezgodnie z ustawowymi wymogami, w tym poprzez całkowite pominięcie przez Sąd pierwszej instancji argumentów Fundacji dotyczących uznania, że informacje dotyczące działalności Fundacji zawarte w ofertach stanowią informację przedsiębiorstwa, a wszelkie informacje związane z wykonywaniem zadań publicznych przez skarżącą mają charakter jawny, są publikowane i ogólnodostępne, zatem zobowiązanie Fundacji w pkt I orzeczenia Sądu pierwszej instancji należy uznać za bezprzedmiotowe;
5. art. 4 DostInfPubU poprzez niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się w błędnym uznaniu, że Fundacja należy do podmiotów obowiązanych do udzielenia informacji publicznej w zakresie wskazanym w pkt I wyroku, w sytuacji gdy Fundacja stanowi podmiot prywatny, który jedynie częściowo wykonuje zadania publiczne i jedynie w tym zakresie przysługuje jej wąski zakres kompetencji decyzyjnej dotyczącej udzielenia informacji w ramach działalności jako instytucji publicznej lub gospodarującej majątkiem publicznym, a wszelkie informacje związane z wykonywaniem zadań publicznych przez Fundację mają charakter jawny, są publikowane i ogólnodostępne;
6. art. 5 ust. 2 DostInfPubU w zw. z art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie, przejawiające się w błędnym przyjęciu, że wnioskowane informacje nie zwierają informacji podlegających ograniczeniu z uwagi na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, w sytuacji gdy informacje dotyczące działalności Fundacji zawarte w ofertach stanowią informację przedsiębiorstwa, a ich ujawnienie

może skutkować wykorzystaniem ich przez firmy konkurencyjne w przyszłych zamówieniach w celu uzyskania przewagi konkurencyjnej lub w celu osłabienia pozycji danego podmiotu na rynku.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną B.M. wniósł o jej odrzucenie jako całkowicie niezasadnej.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 PostAdmU. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania, której przesłanki określone w § 2 art. 183 PostAdmU w rozpoznawanej sprawie nie występują.

Związanie Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawami skargi kasacyjnej wymaga prawidłowego ich określenia w samej skardze. Należy zatem wskazać konkretne przepisy prawa, którym - zdaniem skarżącego - uchybił sąd i zamieścić uzasadnienie podstawy kasacyjnej, czyli uzasadnić uchybienia zarzucane sądowi. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych polega na wykazaniu przez autora skargi kasacyjnej, że stawiane przez niego zarzuty mają usprawiedliwioną podstawę i zasługują na uwzględnienie. Uzasadniając zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię wykazać należy, że sąd mylnie zrozumiał stosowany przepis prawa, natomiast uzasadniając zarzut niewłaściwego zastosowania przepisu prawa materialnego wykazać należy, iż sąd stosując przepis popełnił błąd w subsumcji czyli, że niewłaściwie uznał, iż stan faktyczny przyjęty w sprawie odpowiada stanowi faktycznemu zawartemu w hipotezie normy prawnej zawartej w przepisie prawa. W obu tych przypadkach autor skargi kasacyjnej wykazać musi ponadto w uzasadnieniu, jak w jego ocenie powinien być rozumiany stosowany przepis prawa, czyli jaka powinna być jego prawidłowa wykładnia bądź jak powinien być stosowany konkretny przepis prawa ze względu na stan faktyczny sprawy, a w przypadku zarzutu niezastosowania przepisu - dlaczego powinien być zastosowany. Uzasadniając zaś naruszenie przepisów postępowania wykazać należy, że uchybienie im mogło

mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarga kasacyjna nieodpowiadająca powyższym wymaganiom uniemożliwia sądowi ocenę jej zasadności.

W rozpoznawanej sprawie zarzuty skargi kasacyjnej obejmują zarówno naruszenie przepisów postępowania, jak i przepisów prawa materialnego, aczkolwiek nie określają formy naruszeń.

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegały zarzuty naruszenia przepisów postępowania, ponieważ dopiero po przesądzeniu, że stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób prawidłowy, możliwe jest badanie zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Zarzut obraży art. 58 § 1 pkt 6 PostAdmU w zw. z art. 52 § 1 i 2 PostAdmU w zw. z art. 53 § 2b PostAdmU poprzez ich niezastosowanie i nieodrzućenie skargi jest całkowicie niezasadny. W tej materii, od co najmniej 2004 r., stanowisko zarówno doktryny (por. I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz, Warszawa 2016, s. 334-335), jak i orzecznictwa, (por. np. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt I OZ 522/14, czy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 47/15), określa, że na gruncie przepisów DostInfPubU generalnie dopuszczalność skargi na bezczynność nie jest uzależniona od uprzedniego złożenia środka zaskarżenia. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w przykładowym wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt I OSK 2603/13), ustawa o dostępie do informacji publicznej, jako ustawa szczególna, reguluje w sposób kompleksowy kwestie związane z prawem dostępu do informacji publicznej. Wobec tego, to jej uregulowania decydują o trybie postępowania w tych sprawach, a przepisy KPA znajdują zastosowanie tylko wtedy, gdy przepisy tej ustawy tak stanowią. Odsyła ona do przepisów tego kodeksu jedynie w art. 16 ust. 2, a więc należy wyłączyć ich stosowanie do faz poprzedzających wydanie decyzji (nota bene w razie jej wydania uruchamia się ten reżim prawny, co uzasadnia wyczerpanie trybu zaskarżenia w razie zaskarżenia bezczynności organu II instancji, nierozpatrującego w terminie odwołania – por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 paź-

dziennika 2016 r., sygn. akt I OSK 125/15), jak i cytowane w jego uzasadnieniu orzecznictwo. Tym samym w przypadku beczynności w sprawach dotyczących udzielania informacji publicznej przepis art. 37 KPA w ogóle nie ma zastosowania. Środków zaskarżenia w razie beczynności nie przewiduje też omawiana ustawa. Oznacza to, że w postępowaniu o udostępnienie informacji publicznej przepisy art. 52 § 2b PostAdmU również nie są stosowane.

Przechodząc do rozpoznania zarzutu naruszenia art. 151 PostAdmU w zw. z art. 149 § 1 PostAdmU wyjaśnić należy, że przywołane przepisy są przepisami wynikowymi. Ich zastosowanie uzależnione jest od stwierdzenia przez sąd, że w rozpoznawanej przez niego sprawie doszło bądź nie do takiego naruszenia przepisów, które daje podstawę do zastosowania przepisu, na podstawie którego skargę oddala bądź ją uwzględnia i stwierdza beczynność organu bądź przewlekłe prowadzenie postępowania. Tym samym zarzut naruszenia przepisów art. 149 oraz art. 151 PostAdmU powinien być każdorazowo powiązany z zarzutem naruszenia przepisów warunkujących konieczność zastosowania art. 149 bądź art. 151 PostAdmU jak miało to miejsce w przypadku zarzutu oznaczonego nr 1 w skardze kasacyjnej. Tym samym w związku z brakiem odniesienia analizowanego zarzutu do naruszenia innych przepisów prawa zarzut naruszenia art. 151 PostAdmU w zw. z art. 149 § 1 PostAdmU należało uznać za niezasadny.

Nieuprawniony jest zarzut naruszenia art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU w zw. z art. 151 PostAdmU poprzez ich niezastosowanie wskutek błędnego ustalenia stanu faktycznego. Przypomnieć bowiem należy, że zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU kontrola administracji publicznej obejmuje również skargi na beczynność lub przewlekłość postępowania, natomiast ww. art. 151 PostAdmU określa sposób zachowania się sądu administracyjnego, gdy uzna skargę za niezasadną. Naruszenie omawianych przepisów miałyby miejsce wtedy, gdyby sąd nie dokonał kontroli stanowiącego przedmiot skargi aktu, zastosowałby inny rodzaj oceny niż zgodność z prawem odwołując się np. do zasad słuszności czy współżycia społecznego względnie wyszedłby poza zakres przedmiotowy postępowania sądowoadmini-

stracyjnego rozpoznając skargę na akt lub czynność niepoddane jego kognicji, ewentualnie zastosował środki ustawie nieznane. Żadna z takich sytuacji w sprawie nie zaistniała, gdyż Sąd pierwszej instancji przeprowadził kontrolę bezczynności objętej zakresem jego właściwości. Fakt, że ocena ta jest odmienna od oceny skarżącej kasacyjnie nie może stanowić o naruszeniu art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU. Sąd pierwszej instancji, uznając skargę za zasadną nie zastosował art. 151 PostAdmU i nie oddalił skargi, stosując tym samym art. 149 § 1 PostAdmU, a więc jeden z środków przewidzianych w ustawie proceduralnej. Jeżeli sąd administracyjny stosuje środki określone w ustawie, to każde jego orzeczenie, zarówno korzystne jak i niekorzystne dla skarżącego, jest realizacją obowiązku przeprowadzenia kontroli działalności administracji publicznej. W takich przypadkach nie może być mowy o naruszeniu art. 3 § 2 pkt 8 PostAdmU w zw. z art. 151 PostAdmU

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 141 § 4 PostAdmU stwierdzić należy, że jest on również nieusprawiedliwiony. Zgodnie z treścią art. 141 § 4 PostAdmU uzasadnienie wyroku powinno zawierać zwięzłe przedstawienie stanu sprawy, zarzutów podniesionych w skardze, stanowisk pozostałych stron, podstawę prawną rozstrzygnięcia oraz jej wyjaśnienie. Uzasadnienie wyroku jest aktem o doniosłym znaczeniu społecznym, a przede wszystkim procesowym pełniącym dwojaką funkcję. Z jednej strony ma charakter informacyjny względem stron postępowania sądownoadministracyjnego. Strona, chcąc skutecznie zaskarżyć wyrok Sądu pierwszej instancji musi poznać przyjęty przez sąd stan faktyczny sprawy oraz argumenty przemawiające za rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonym wyroku pozwalające na należyte wywiedzenie zarzutów skargi kasacyjnej. Z drugiej strony, uzasadnienie wyroku umożliwia Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu ocenę zasadności przesłanek, na których oparto zaskarżone orzeczenie. Jest to niezbędne dla przeprowadzenia prawidłowej kontroli instancyjnej. Zatem do sytuacji kiedy wadliwość uzasadnienia wyroku może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, należy zaliczyć tę, gdy to uzasadnienie nie pozwala na kontrolę kasacyjną orzeczenia. Sytuacja

ta nie ma miejsca w rozpoznawanej sprawie, ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymagane elementy, wyczerpująco wyjaśniające podstawy rozstrzygnięcia.

Przechodząc do zarzutów naruszania przepisów prawa materialnego stwierdzić należy, że są one bezpodstawne. Wbrew stanowisku skarżącej kasacyjnie uznać należy, że WSA w Lublinie prawidłowo wykazał, iż Fundacja w zakresie pytań 2-6 zawartych we wniosku z dnia 23 lipca 2018 r. jest zobowiązana do udostępnienia informacji publicznej. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 5 DostInfPubU do udostępnienia informacji publicznej są zobowiązane wszystkie podmioty (również w pełni prywatne) jeżeli wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym. Jak bowiem podniósł NSA wyroku z 29 listopada 2018 r., sygn. akt I OSK 248/17 "przepis art. 4 ust. 1 pkt 5 DostInfPubU zawiera dwie przesłanki przesądzające o zobowiązaniu podmiotu do udzielenia informacji publicznej. Przy czym przesłanki te nie muszą być spełnione kumulatywnie, o czym świadczy użycie spójnika "lub". Wystarczającym więc do uznania podmiotu jako zobowiązanego do udzielania informacji publicznej jest wykonywanie zadań publicznych lub dysponowanie majątkiem publicznym. Spełnienie choćby jednej z wymienionych w tym przepisie przesłanek pozwala przyjąć, że dany podmiot jest zobowiązany do udzielenia informacji publicznej". Powyższe oznacza, że ustawodawca nałożył obowiązek udzielania informacji publicznej na wszystkie podmioty dysponujące mieniem publicznym. Należy uznać, że każdy podmiot, który gospodaruje choćby niewielką częścią publicznego mienia, ma obowiązek udostępniania informacji na jego temat. Można powiedzieć, że prawo do informacji podąża za publicznym mieniem i osoby uprawnione mogą żądać informacji od każdego, kto takim mieniem zarządza lub z niego korzysta. W rozpoznawanej sprawie, jak słusznie wskazał WSA w Lublinie, wniosek z dnia 23 lipca 2018 r. dotyczy zagadnień związanych z wykonywaniem zadań publicznych przez Fundację, finansowanych ze środków publicznych (s. 6-11 uzasadnienia), a zatem spełnione zostały obie przesłanki z art. 4 ust. 1 pkt 5 DostInfPubU pozwalające skutecznie żądać od skarżącej kasacyjnie

informacji publicznej w tym zakresie.

Zarzut naruszenia art. 5 ust. 2 DostInfPubU w zw. z art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest również nieskuteczny, ponieważ w sprawach dotyczących dostępu do informacji publicznej podmiot zobowiązany do jej udzielenia pozostaje w bezczynności, jeżeli nie udzielił zainteresowanemu żądanej przez niego informacji publicznej stosownie do przepisów DostInfPubU, tzn. w wynikającym z art. 13 ust. 1 DostInfPubU terminie 14 dni bądź też terminie 2 miesięcy, w sytuacji, o której mowa w ust. 2 tego artykułu (brak możliwości zachowania siedmiodniowego terminu i poinformowanie o kolejnym). Bezczynność występuje także wówczas, gdy organ nie wydaje decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej na podstawie art. 16 DostInfPubU ze względu na ograniczenia ujęte w art. 5 tej ustawy bądź w związku z niespełnieniem przez stronę warunku wskazanego w art. 3 ust. 1 pkt 1 DostInfPubU (niewykazanie szczególnie uzasadnionego interesu publicznego), jak też nie wydaje decyzji o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych we wniosku). W rozpoznawanie sprawie skoro zadaniem Fundacji istniały przesłanki do odmowy wydania informacji na podstawie art. 5 ust. 2 DostInfPubU, to powinna ona wydać na podstawie art. 16 ust. 1 DostInfPubU, decyzję administracyjną. Nie podejmując jednak takiego działania, znalazła się w bezczynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej, na co słusznie wskazał WSA w Lublinie (s. 11-12 uzasadnienia).

Biorąc zatem pod uwagę, że skarga kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych podstaw, Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 PostAdmU, orzekł jak w sentencji.